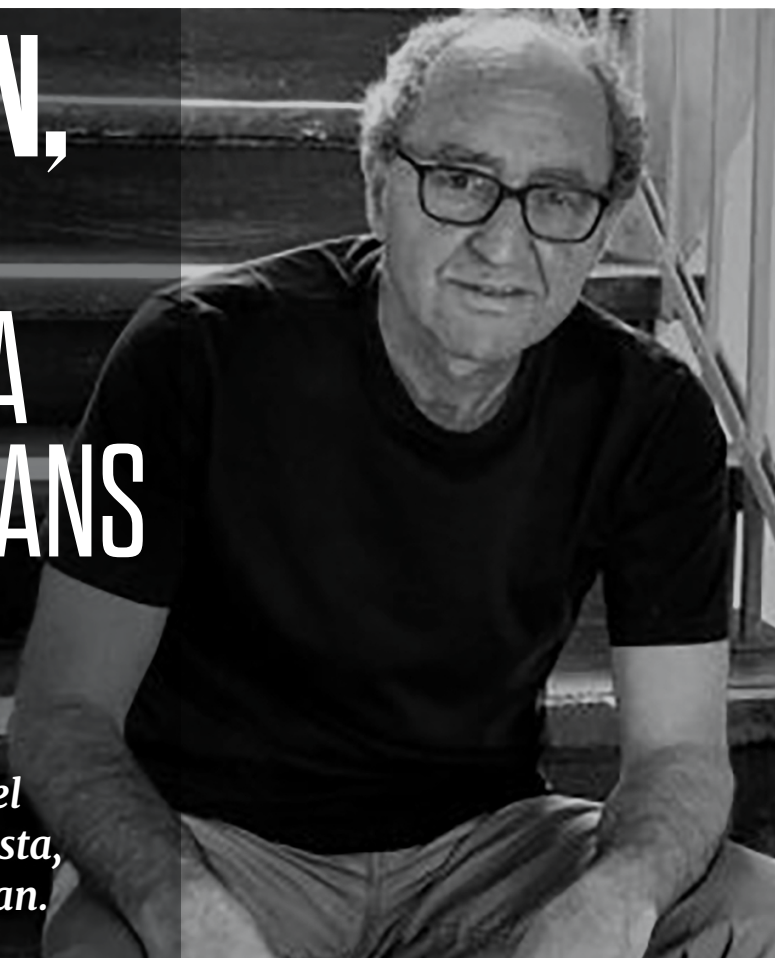

- ⊕ Exposicions: *El Visa més introspectiu torna a Perpinyà*
- ⊕ Festivals: *L'Acústica, radiografia gratuïta de la música catalana*
- ⊕ Cultura popular: *Olesa s'omple en la Festa de Miquelets*

HAMZA YALÇIN, UN PRESONER DE CONSCIÈNCIA TURC A CAN BRIANS

*Mercè Ibarz reflexiona sobre
l'escandalosa detenció per part del
govern espanyol d'aquest periodista,
amenaçat d'extradició per Erdogan.*

NO TINC POR!

Dossier especial sobre els atemptats de Barcelona i Cambrils

Tot allò que cal saber sobre els detalls tècnics del referèndum

PERFIL José Luis Olivera, 'l'escut espanyol' contra el gihadisme, un dels artífexs de l'Operació Catalunya

HAMZA YALÇIN LLEGEIX LA RODOREDA A CAN BRIANS

MERCÈ IBARZ

‘Mals temps per al periodisme crític. Per tantes raons’.

OLD BOOK ILLUSTRATIONS

El periodista turco-suec, detingut a l'aeroport del Prat aquest agost, podria ser extradit l'11 de setembre

L'11 de setembre, la Diada, el periodista Hamza Yalçin podria ser extradit des de Can Brians cap a Turquia, on l'esperaria presó perpètua. Exiliat des de fa més de trenta anys, va ser detingut a l'aeroport del Prat aquest 3 d'agost a petició del govern d'Erdogan quan anava a agafar un vol cap a Londres. Està empresonat tot i tenir també nacionalitat sueca. Però Suècia no l'ha reclamat.

Més sort ha tingut un altre periodista dissident d'origen turc i doble nacionalitat, en aquest cas alemanya: Doigan Alkhandi va ser detingut al cap de pocs dies a Granada, el 19 d'agost. El govern de Merkel hi ha intervingut i el periodista ja és en llibertat provisional. Però, per què provisional? Per haver-se oposat al règim d'Erdogan. És tal vegada terrorisme, això, i terrorisme internacional? Ja, ja ho sabem: l'Audiència Nacional espanyola ha de decidir, per això la llibertat d'Alkhandi encara és provisional. Com també el jutge ha de decidir què fa amb la presó provisional de Yalçin: si l'extradeix a Turquia o si el torna a Suècia, on és un exiliat polític amb papers. Aquestes interpretacions del dret internacional –que es pugui detenir en

El jutge ha de decidir què fa: si l'extradeix a Turquia o si el torna a Suècia, on és un exiliat polític amb papers

Potser ja s'ha acabat El carrer de les Camèlies de la Rodoreda, que 'també li va tocar viure l'exili'

un altre territori un periodista opositor d'un règim autoritari que l'acusa i prou – s'assemblen massa, més i més, a una representació medieval al mig de la plaça del poble. Joc de trons.

Com que són exiliats polítics, els dos periodistes hi estan acostumats. La Federació Internacional de Periodistes informa que el 2016 Turquia va empresonar 113 periodistes, va retirar l'acreditació de 700 i va tancar 186 mitjans de comunicació. Altres fonts parlen de 140 periodistes empresonats i gairebé 5.000 investigacions judicials obertes per haver 'insultat' Erdogan. La mateixa acusació, insultar, contra aquests dos periodistes. En el cas de Yalçın, s'hi ha afegit l'acusació de 'propaganda terrorista'. De cinquanta-nou anys, té una llarga trajectòria d'oposició política des dels anys setanta. Ara és l'editor en cap de la revista crítica Odak ('Focus'), que és també impulsora d'activitats culturals i educatives, que són les que més molesten Erdogan.

Yalçın passa els dies a Can Brians llegint, sense poder treballar. Potser ja s'ha acabat El carrer de les Camèlies de la Rodoreda, que 'també li va tocar viure l'exili', reflexiona aquest periodista que a Suècia ha treballat de professor de pedagogia. L'estava llegint a final d'agost, segons que manifestava en unes breus declaracions telefòniques a Público (en castellà, per la manera com el diari cita el títol de la novel·la). La vagabunderia erràtica a la recerca d'emparedament i protecció de Cecília Ce per Barcelona, des del Guinardó i el Carmel fins al Somorrostro, l'Eixample i Sant Gervasi, l'ha acompanyat a la presó.

'Erdogan em persegueix per les meves idees polítiques, Espanya li ha seguit el joc i Suècia m'hauria de protegir més', conclou. Quan li demanen per l'estat de la premsa, rebla: 'A Turquia estan eliminant la professió.'

Mals temps per al periodisme crític. Per tantes raons. A les notícies falses i els 'fets alternatius' en democràcies així reconegudes, s'hi sumen els atacs contra els periodistes dissidents a tants llocs autocràtics, si no és que els maten. Aquesta diada, també ens hauríem de recordar de Hamza Yalçın.

EL CEL DE SETEMBRE

ENRIC MARCO

Una imatge de l'eclipsi solar total que s'observà el dilluns 21 d'agost de 2017 a Madras, Oregon (EUA). NASA

Com cada començament de mes, mirem el cel de la mà de l'astrònom Enric Marco

L'agost acaba, com sempre, amb baixada de temperatures i pluges. Un final esperat per rebaixar-nos la xafogor d'aquests dies d'estiu. Un agost especial que ens ha ferit a tots i que no oblidarem mai. Les constel·lacions van passant pel firmament, senyal que l'estiu avança i s'acabarà ben aviat. La Verge s'amaga en fer-se de nit, l'Escorpi i Sagitari ja no són gaire temps al cel, i Andròmeda i Perseu, constel·lacions de la tardor, ja guaiten per l'est en fer-se fosc.

Cinc planetes seran visibles al cel durant aquest mes. Júpiter i Saturn es veuran poc després de la posta de sol, mentre que Venus, Mart i, fugaçment, Mercuri

seran observables abans de l'alba. Malgrat aquesta plèiade planetària, només Saturn serà d'interès per a l'observació telescòpica. Els altres o són massa lluny o són massa febles.

La Lluna, en el seu camí al cel, permetrà, com sempre, de distingir els planetes i ajudar a trobar-los als qui comencen a explorar el firmament.

La nit del primer dia de setembre, en fer-se fosc, tindrem un bell panorama celeste, com es pot veure en la imatge. La Lluna creixent en Sagitari, Saturn en el Serpentari i Júpiter en la constel·lació de la Verge s'alinearan en el cel en un arc del Sud cap a l'Oest.

Júpiter acaba ja enguany el temps de visibilitat en la primera part de la nit, quan és més fàcil observar-lo. El 28 de setembre, deixarà de ser visible per la seua proximitat al Sol. El 12 de novembre, tornarà a ser visible poc abans de l'eixida del sol, després d'haver passat per darrere de l'astre rei.

Saturn, per contra, romandrà visible fins al desembre. Serà l'objecte planetari celeste més interessant d'observar durant la primera part de la nit. I recordeu que fins al 15 de setembre continua l'odissea final de la sonda Cassini. El 26 de setembre, quan la nau ja siga part del planeta, la Lluna ens l'assenyalarà.

Posició dels planetes el mes de setembre. STELLARIUM

La Lluna, en el seu camí al cel, permetrà, com sempre, de distingir els planetes i ajudar a trobar-los als qui comencen a

Els altres planetes seran visibles a l'est poc abans de l'eixida del sol. Venus serà el més brillant i el que es trobe més amunt. Mercuri i Mart, per contra, seran molt prop de l'horitzó. Tanmateix, durant tot el mes aquests planetes i la Lluna faran un ball còsmic interessant de detallar.

El 12 de setembre, Mercuri tornarà a ser en el punt de màxima separació a l'oest del Sol, la màxima elongació occidental. En aquest moment es trobarà a 17,9 graus de separació angular del Sol i, per tant, al punt més alt de l'horitzó abans de l'alba.

La nit del 16 de setembre i la matinada del 17, Mercuri serà en una conjunció molt pròxima a Mart. Arribaran a situar-se només a 0,06 graus l'un de l'altre. Pràcticament un serà damunt de l'altre. Tracteu d'observar-los la matinada del 17, cap a les 6.30, prop de l'horitzó est poc abans de l'eixida del sol.

La matinada del dia 18, la disposició dels planetes matutins serà la que mostra la imatge adjunta. De dalt a baix, Venus, la Lluna, Mart i Mercuri. Entre Venus i la Lluna podrem veure la brillant estrella Regulus (alfa Leo).

Uns dies després, el 20 de setembre, Venus, davallant dia rere dia en direcció a la posició del Sol, se situarà pràcticament sobre aquesta estrella, tal com es veu en la següent imatge.

I l'estiu acaba també en setembre. El 22 de setembre a les 22.02 el Sol, en el seu camí en el firmament, creuarà la línia de l'equador celeste. El dia i la nit duraran igual: dotze hores. Començarà la tardor a l'hemisferi nord i la primavera a l'hemisferi sud. L'estiu del 2017 serà història. 🍂

Posició dels planetes el mes de setembre. STELLARIUM

Posició dels planetes el mes de setembre. STELLARIUM

Una resposta serena, contra el terror

No tinc por

1. Primera fila de la manifestació en contra del terror del passat 26 d'agost. ALBERT SALAMÉ // 2. El pare d'en Xavi, el nen de Rubí mort en l'atemptat, i l'imam de Rubí s'abracen. CCMA // 3. Una nena dóna una flor a un mossos d'esquadra, en senyal d'agraïment per la feina feta durant els atemptats. ALBERT SALAMÉ

ATEMPTATS A BARCELONA I CAMBRILS

No tinc por

La cronologia

ACN

Dijous 17 d'agost i en endavant

Detenen Driss Oukabir i comencen a fer escorcolls i detencions. Es descobreix que els atacants són d'aquest municipi, i el reclutador, l'imam, mort en l'explosió d'Alcanar.

Dimecres 20 d'agost

Els Mossos d'Esquadra maten l'autor de l'atropellament de la Rambla, Younes Abouyaaqoub.

La interlocutòria amb els detinguts revela que una masia abandonada del municipi podria haver servit als investigats per a preparar l'atemptat.

Ripoll

ACN

Dijous 17 d'agost, tarda

Troben la segona furgoneta llogada per Driss Oukabir aparcada prop d'un restaurant de menjar ràpid.

Vic

Subirats

Barcelona

Dijous 17 d'agost, 16.50h

Atropellament massiu a la Rambla de Barcelona per part de Younes Abouyaaqoub amb una furgoneta, llogada per Driss Oukabir, de qui troben la documentació dins el vehicle.

ALBERT SALAMÉ

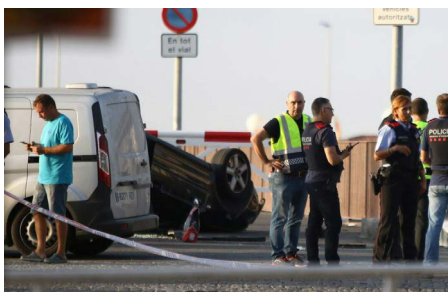
Riudecanyes

Cambrils

Alcanar

Dimecres 16 d'agost, nit

Explosió en una casa de la urbanització Montecarlo. Moren l'imam de Ripoll i una altre individu.

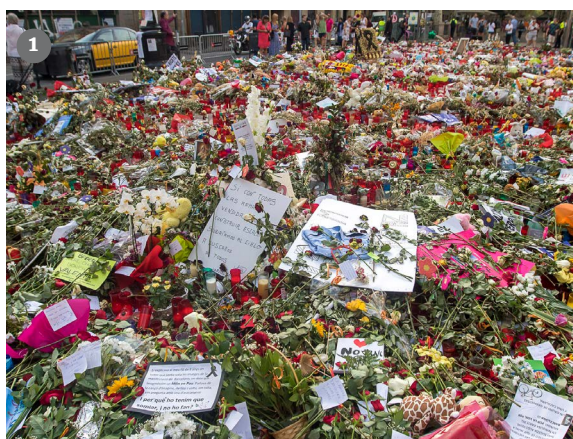
ALBERT SALAMÉ

ATEMPTATS A BARCELONA I CAMBRILS

No tinc por

La memòria

1. El memorial de la Rambla. ALBERT SALAMÉ // 2. Dedicatòries a en Xavi, el nen de Rubí. ALBERT SALAMÉ // 3. Hafida Oukabir, germana de dos dels atacants, emocionada durant l'acte en contra del terror a Ripoll. CCMA

1. Dues assistents a la manifestació organitzada per la comunitat musulmana s'abracen. ALBERT SALAMÉ // 2. Un dels cartells del memorial de la Rambla. ALBERT SALAMÉ

ATEMPTATS A BARCELONA I CAMBRILS

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

I ARA ÉS QUAN ENS HEM D'ALÇAR

Ahir vam perdre una batalla. Sabíem des de feia molts anys que podia passar això que dissortadament ha acabat passant, però res no ens havia preparat per a l'impacte que ha causat l'atemptat a la Rambla de la nostra Barcelona: el dolor és massa difícil de descriure, massa pròxim, tan íntim i personal com pot ser.

Les cares, les mirades de la gent palesen que ha estat un colp dels que fan realment molt de mal, dels que deixen la boca eixuta, dels que tallen l'ànima. Ni tan sols la decisiva actuació dels mossos a Cambrils, on han evitat un segon atemptat, no pot esvaïr aquesta sensació de tristor que ens corprèn hores després de l'atemptat, encara.

—
Hem perdut una batalla, però no n'hauríem de perdre una altra, segons com més important i tot. Aquest atemptat és el fruit de l'odi i el ressentiment i vol també crear odi i ressentiment. Tanmateix, evitar-ho és a les nostres mans. No podem tornar la vida a la gent que l'ha perduda. No podem recuperar el dia que ens han robat a tots. No podem oblidar —ni ho hem de fer— això que ha passat. Però tenim a l'abast no perdre la segona batalla, aquella en la qual Barcelona, qualsevol de les nostres ciutats, de fet, ara només és una peça més en l'escaquer mundial.

—
Londres, Berlín, Niça, Estocolm, París, Barcelona... Els atacs de grups gihadistes molt petits i impenetrables, amb cotxes disposats a matar, són avui una llosa terrible per a Europa. Han trobat una manera de dificultar molt la feina de prevenció, una feina en què les autoritats esmercen tants esforços; i malauradament no sembla que aquest mètode, tan artesanal com eficaç, pugui ser aturat aviat ni controlat fàcilment.

—
De manera que ara ens haurem d'alçar sabent que demà, la setmana entrant o el mes vinent, qualsevol altra ciutat d'Europa viurà això que ahir vam viure els catalans. I que tots haurem

de lluitar contra aquesta barbaritat, sumant el nostre esforç al de tots aquells qui en el món àrab i musulmà, en primera fila, treballen tant i en unes condicions tan difícils en pro d'aquesta mateixa raó humana que nosaltres volem que impere, la que ens fa ser com som.

—
Per aconseguir-ho hem de veure clar que la segona batalla, i decisiva, la batalla per la tolerància, el respecte a la diferència i l'exercici dels drets humans, no es lliura entre grups religiosos, ni la lliuren països o exèrcits. Aquesta batalla la lliurem, braç a braç, tots els qui creiem que els avantpassats no poden ser l'única referència vàlida per a ordenar el nostre futur. I la lliurem contra els qui creuen que cal fossilitzar el món, els dels uns o els dels altres, precisament per impedir l'existència d'una societat tolerant, que sap que la diversitat és una riquesa i no pas una amenaça i que el gaudi dels drets humans és un dret inalienable. Un dret inalienable que hem de tenir i que hem de reclamar per als ciutadans de Barcelona i també per als de Damasc, per als ciutadans de Berlín i també per als d'Alger, per als ciutadans de Londres i també per als de Jerusalem.

—
Alcem-nos doncs, avui des de Barcelona, sense por, serens, solidaris i lliures. Alcem-nos per nosaltres i la nostra gent, però també per tots aquells nostres germans que en qualsevol part del món no estan disposats a enterrar les seues vides en l'odi. Per aquells que, com diu Kamel Daoud, el valent editorialista de Le Quotidien d'Oran, no acceptaran mai el retorn 'a aquesta violència d'una increïble ancianitat', que és l'única proposta dels missatgers de la mort.

ATEMPTATS A BARCELONA I CAMBRILS

No tinc por

LA PARADOXA INFORMATIVA, LA GEOGRAFIA DEL CRIM, ELS MOSSOS I EL DIA QUE VAM SER UN ESTAT

PERE CARDÚS

Agent dels Mossos d'Esquadra a la Rambla després de l'atac. ALBERT SALAMÉ

«Ni Guàrdia Civil ni policia espanyola. Ahir, els qui van actuar i van anar a combatre la barbàrie van ser els Mossos i va ser també el govern català. Uns i altres s'han guanyat el respecte de tot el món»

La set informativa de les primeres hores d'un atemptat és inversament proporcional a la informació real i contrastada de què es pot disposar. Per tant, hi ha un exercici molt delicat, un equilibri precari que s'ha de fer des del periodisme, de mirar d'oferir continguts sense caure en el parany dels rumors, les falses informacions o la manca de rigor i contrast. Ahir, una vegada més i potser amb més contundència que mai, aquest exercici es va posar a prova. Cadascú sap les informacions falses que va donar i després va corregir discretament, els encerts i l'ús d'imatges truculentes i completament innecessàries en cerca del clic i l'audiència. L'equilibri és difícil per a tothom qui es dedica a informar des d'un mitjà de comunicació i hauria de ser el lector qui jutges la nostra feina.

La paradoxa informativa

Probablement ara passarà allò que explicava Carles Capdevila en aquesta entrevista. És una mena de paradoxa informa-

ATEMPTATS A BARCELONA I CAMBRILS

Els arguments,
els matisos i les
explicacions de
causes i efectes ja no
són tan rendibles

Per raons
econòmiques,
de mobilitat, de
connectivitat,
geoestratègiques...
els Països Catalans
són un racó atractiu
per als criminals

tiva habitual en aquests casos. Ahir, després de l'atemptat, milers de periodistes i centenars de mitjans hi van dedicar tota l'atenció i totes les hores de televisió. Però la informació que servís per a explicar què ha passat era ben escassa. Avui encara hi haurà molta atenció. Alguns ja en trauran conclusions i miraran de fer anàlisis dels fets. Però la informació encara no serà prou bona ni completa. L'atenció dels mitjans anirà disminuint així que vagin passant els dies. En canvi, la informació que permeti d'explicar què ha passat creixerà també amb el pas dels dies. I quan es pugui fer un relat complet i revelador de l'atemptat, ja ningú no hi dedicarà ni un minut de telenotícies ni una plana de diari. Així ha passat en tots els atemptats. Les imatges espectaculars, colpidores, feridores i violentes ens atreuen molt i ajuden a vendre diaris i a fer créixer les audiències de les ràdios i les televisions. Els arguments, els matisos i les explicacions de causes i efectes ja no són tan rendibles.

El gihadisme, el crim organitzat i els Països Catalans

Aquests últims anys, haver de parlar de la majoria d'edat de Catalunya en forma d'estat independent m'ha donat l'oportunitat d'entrevistar uns quants experts en seguretat, defensa i intel·ligència, he preparat informes sobre aquesta qüestió i, per tant, he hagut de llegir força papers. El cercle sobre el mapa de Catalunya –i dels Països Catalans, no ho passem per alt– sempre hi era present per assenyalar un dels punts més delicats de la lluita contra el gihadisme, la màfia i el crim organitzat en general. Per raons econòmiques, de mobilitat, de connectivitat, geoestratègiques... els Països Catalans són un racó atractiu per als criminals. Per aquesta raó, a Barcelona, València i Mallorca hi ha una concentració tan gran d'agents i d'agències d'intel·ligència de tot el món. Per aquest mateix motiu, els Mossos d'Esquadra ja fa anys que es preparen com cap altra policia per a encarar la lluita contra el gihadisme i el crim organitzat. Els grups d'intervenció especialitzats dels Mossos s'han entrenat i s'entrenen periòdicament amb les millors policies del món, en qüestions operatives i d'intel·ligència policíaca. De fet, el reconeixement dels Mossos entre les policies europees i de més enllà en aquesta qüestió és important. I la feina preventiva que han fet fins ara ha servit per a evitar uns quants atemptats.

Prevenició i actuació de resposta

L'única manera d'aturar un atac com el d'ahir a la Rambla és preventivament. I la tasca coordinada de prevenició que fan els Mossos amb centres educatius, presons, centres d'acollida i serveis socials és decisiva. Amb tot, quan un atac d'aquest no s'ha pogut detectar abans no es produeixi, cal una intervenció molt precisa de resposta. I ahir els agents dels Mossos van

ATEMPTATS A BARCELONA I CAMBRILS

Caldrà que tots fem un esforç per no caure en el sensacionalisme i la set dels primers minuts i hores i per no deixar d'informar quan s'hagi perdut el batec accelerat dels nostres cors

demostrar que també estan molt ben preparats per a aquesta situació. A Barcelona es va fer el desplegament necessari, però la reacció ràpida de Cambrils va ser exemplar. Caldrà analitzar-ne molts detalls quan se'n tingui tota la informació possible. Però la primera observació no pot ser pas negativa, encara que algun diari (o director de diari) hagi volgut posar en dubte la preparació dels mossos dient que ja havien estat avisats. En conclusió, la millor feina (també policíaca) per a evitar un atemptat és preventiva. Però també cal saber actuar quan es produeix el fet. I avui ens hem de felicitar de tenir la policia que tenim.

Com un estat

Des del primer minut de l'atac, la reacció del govern català ha estat impecable. Ràpida, professional, serena i seriosa. Ho podem comprovar amb els mitjans internacionals que, quan volen informar dels fets, es posen en contacte amb els 'catalan ministers'. És sorprenent l'absentisme total de l'estat espanyol. De fet, és coherent amb el fet d'haver exclòs els Mossos d'Esquadra de la coordinació amb les policies europees i internacionals en matèria de lluita contra el gihadisme i el crim organitzat. Aquesta decisió té uns riscos molt greus que ja hem denunciat manta vegada i que no semblen preocupar els governants espanyols. Ahir Rajoy va comparèixer tard i malament. Les imatges dels uns i dels altres són un veritable poema. Si ningú dubtava de la preparació i la capacitat de Catalunya per a encarar per si mateixa el futur, ahir va tenir una bona resposta. Encara més: amb la independència, els Mossos tindrien coordinació automàtica i directa amb les policies de tot el món. Ni Guàrdia Civil ni policia espanyola. Ahir, els qui van actuar i van anar a combatre la barbàrie van ser els Mossos i va ser també el govern català. Tinc la impressió que uns i altres s'han guanyat el respecte de tot el món.

El nostre compromís

Acabo recuperant la reflexió del principi. La millor informació no la tindrem avui ni demà. Segurament, tampoc la setmana que ve. Cal temps per a lligar tots els caps, tenir totes les dades i saber què ha passat realment, qui ha actuat d'aquesta manera, per què a Barcelona i a Cambrils, quins errors s'han pogut cometre (si és que se n'han comesos), quant temps fa que es preparava l'acció, quina era la idea inicial (recordem que la policia vincula l'explosió d'Alcanar amb l'atemptat), etc. Caldrà que tots fem un esforç –mitjans de comunicació i ciutadania– per no caure en el sensacionalisme i la set dels primers minuts i hores i per no deixar d'informar quan s'hagi perdut el batec accelerat dels nostres cors. Aquest ha de ser també el nostre compromís amb les víctimes, amb nosaltres mateixos i amb un futur una mica millor. ■

ATEMPTATS A BARCELONA I CAMBRILS

No tinc por

RETRAT D'UN MALSON
A RIPOLL

RAQUEL (PEDAGOGA A RIPOLL)

Younes Abouyaaqoub, conductor de
l'atemptat a la Rambla. CEDIDA

Aquesta carta, escrita per ser llegida a l'entorn de l'autora, s'ha escampat per la xarxa pel gran valor que té. L'autora, de nom Raquel, és pedagoga a Ripoll i ha autoritzat VilaWeb a publicar-la.

Vull explicar coses que no sortiran als diaris ni a la tele. Necessito cridar-ho als quatre vents, perquè el meu cor està molt trist, molt.

—
Mai no havia tingut un sentiment tan fort com aquest, perquè no és racional, no ve d'alguna cosa que veus que ha de passar o que forma part de la vida. Ve d'un altre lloc que no sóc capaç ni de descriure.

—
Aquests nens eren nens com tots. Com els meus fills, eren nens de Ripoll. Com aquell que pots veure jugar a la plaça, o el que tragina una motxilla enorme de llibres, el que et saluda i et deixar passar davant la cua del súper, el que es posa nerviós quan li somriu una noia.

—
Em fan mal les guspires que encenen l'odi a les xarxes, al carrer, al poble on

visc, als diaris..., on es mostra la ignorància, la rancúnia, la indiferència, la falta de respecte cap el proïsme, els tòpics, les fronteres, el girar el cap cap a l'altre costat, el no saber posar-se a la pell de l'altre.

—
I això es repeteix segle darrere segle, any darrere any. Què fem malament? Hem d'aturar-ho, això. Hem de fer-hi alguna cosa. I jo que em pensava que ho feia bé, que hi havia contribuït amb el meu granet de sorra...

—
És cert que no ho havia viscut mai en primera persona i això ha fet que hagi canviat el punt de vista. I, a més, ara ho veig des de l'altre costat i estic destrossada.

—
Les coses que passen a la tele o a l'altra punta del món són coses que s'acaben

diluint i oblidant, i no se sap mai què és cert o real. I acabava guanyant la ira, la ràbia i fins i tot acabem aclamant «l'ull per ull, dent per dent» per castigar aquests actes.

—
Ara tinc una sensació que s'escapa...

—
Em fa mal de veure el mosaic d'en Miró tacat de sang. Em fa mal de veure que és a la meua ciutat. Em fa mal de pensar que hauria pogut conèixer familiars a la Rambla, on he deixat més d'un parell de soles caminant-hi.

—
Em fa mal que hagin estat ells...

—
No puc contenir les llàgrimes. Més ben dit, no he pogut parar de plorar des del primer dia i sé que no podré deixar de plorar mai. Estic destrossada, trencada per dins.

—
Sé que aquests dies la balança i el suport es decanta cap a les víctimes, cap als fills perduts, les

ATEMPTATS A BARCELONA I CAMBRILS

Un nen que sempre m'oferia bosses de blat de moro torrat o alguna lllaminadura que es comprava amb els pocs diners que tenia

Com pot ser, Younes...? Em tremolen els dits: no he vist mai ningú tan responsable com tu...

famílies destrossades, la ciutat de dol.

—
Però m'heu de permetre d'explicar-vos i ensenyar-vos l'altra cara de la moneda, la que no surt als diaris, la que no plora en públic, la que en silenci s'empassa les llàgrimes perquè sembla que sigui malvist plorar per ells.

—
M'heu de permetre dir-vos com eren ells, o almenys els nens que vaig conèixer jo. El meus pre-joves del Lokal. Se'm fa tan dur...

—
He treballat gairebé tota la vida –ara ja tinc quaranta-un any– en el món social, a peu de carrer, a les trinxeres, com diem nosaltres. Només d'aterrar a Ripoll, vaig començar a treballar amb un grup de joves, però hi havia nens gairebé de totes les edats, els uns tenien cura dels altres.

—
El més petit tenia uns vuit anys i venia sempre agafat de la mà del seu germà. Un germà educat, tímid, amable, bon estudiant, tranquil. A l'escola no es ficava mai en embolics. Un nen que sempre m'oferia bosses de blat de moro torrat o alguna lllaminadura que es comprava amb els pocs diners que tenia.

—
Hi havia dos germans que sempre es barallaven. El més gran es tornava vermell quan entrava aquella nena que li agradava, tot i que no li va arribar a dir mai res. No hi fallava mai, al Lokal, quan hi era ella.

—
Al cap d'un temps van arribar més joves del Nador. Molts van aprendre les primeres paraules i –per què no dir-ho– els primers insults en català entre raquetades de ping-pong. Jo també vaig aprendre'n alguns en la seva llengua.

—
I, és clar, després venien els germans, les noves generacions. Els entremaliats, els dels ulls vius i el somriure a la boca.

Tots anàvem creixent i passant etapes. Si vàrem patir a l'adolescència, mare meva!, entre grans, barbs, testosterona i somnis per complir. Encara recordo les llargues xerrades al despatx –'Raquel, he de parlar amb tu'...–, on fèiem les nostres tertúlies i parlàvem del futur.

—
Pilot, mestre, metge, col·laborador d'una ONG. Com s'ha pogut esvaïr, això? Què us ha passat? En quin moment...? Què fem perquè passin aquestes coses? Éreu tan joves, tan plens de vida. Teníeu tot una vida davant... i mil somnis per fer realitat.

—
Ja no us podré tornar a dir 'Que guapos que esteu!', o 'Ja festeges?', o 'Mare meva, com has crescut'. No podré veure els vostres fills, com veig els dels altres. No us podré abraçar... Em dol tant! No m'ho puc acabar de creure.

—
Això no ha de quedar en una història més. Hem d'aprendre'n, hem de fer un món millor. Practicant amb l'exemple, educant en la no-violència, transmetent el no-odi, la igualtat. Educant a les escoles, als espais oberts, a les famílies, als nostres fills...

—
Em resten moltes coses a dins i moltes instantànies que no oblidaré mai.

—
Said, Moha, Moussa, Youssef, Omar... Younes... I ara Houssa... (és un malson: la llista cada vegada és més llarga).

—
Com pot ser, Younes...? Em tremolen els dits: no he vist mai ningú tan responsable com tu...

—
Els actes que heu comès no tenen explicació i no són lícits. La guerra, la ira, l'odi no treuen cap a res. Mai en nom de ningú. Ni per ningú. Ni déus, ni banderes, ni religió.

—
Només puc dir que tinc el cor trencat...

Tot allò que cal saber dels detalls tècnics del referèndum

L'Aravot Analitzem els últims passos que ha de fer el govern abans del referèndum de l'1-O

SEDA HAKOBYAN I ALEXANDRE SOLANO

En aquesta setmana entrant, el Parlament de Catalunya aprovarà la llei del referèndum i el mateix dia serà signada la convocatòria per l'u d'octubre. Les formacions independentistes han concentrat l'admissió de la llei, l'aprovació i la convocatòria perquè esperen una reacció imprevisible del govern espanyol.

Les lleis catalanes, tant la del referèndum com la llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República,

poden xocar amb la normativa de l'estat espanyol, de manera que ja ens preguntem qui signarà el decret de convocatòria, que és el primer pas que farà la Generalitat. S'espera que, a més del president, el signin més membres del govern. Això evitaria la persecució d'un actor en concret i que, si es dugués a terme, es fes una repressió o inhabilitacions a gran escala.

El govern també s'encarregarà de dictar el decret de Normes Complementàries, que regula els models de papereta i de sobre de votació, les actes i la resta de mate-

La Sindicatura Electoral té la missió de garantir la transparència i l'objectivitat del procés electoral

rial, la modalitat i els procediments, el començament i la durada de la campanya electoral, la dotació de recursos humans, el procediment d'acreditació de les organitzacions i l'administració electoral responsable.

La Sindicatura Electoral com a gran novetat

Un dels canvis més significatius respecte a les altres cites electorals és la creació de la Sindicatura Electoral, el màxim òrgan de control electoral, independent i imparcial, que té la missió de garantir la transparència i l'objectivitat

S'espera que, a més del president, el signin més membres del govern. Això evitaria la persecució d'un actor en concret. ACN

del procés electoral. Aquest organisme substitueix la Junta Electoral de Catalunya, que depèn orgànicament de l'estat espanyol i de la Junta Electoral Central.

La sindicatura serà nomenada pel Parlament de Catalunya i formada per cinc experts (polítics o juristes) i sindicatures de tres membres repartides per les diferents demarcacions: Barcelona, Girona, Lleida, Tarragona i la Vall d'Aran. L'organisme és l'encarregat de validar el cens; validar els sobres i les butlletes de votació; validar el procés del vot dels residents a l'estranger; resoldre consultes, queixes, reclamacions i recursos; acreditar observadors internacionals; fer l'escrutini general; certificar els resultats electorals oficials i ordenar-ne la publicació oficial.

Una de les seves funcions és supervisar la campanya electoral i vetllar per la im-

Es poden inscriure voluntaris, siguin empleats públics o no, que seran formats com a agents electorals per al referèndum

parcialitat i el pluralisme dels mitjans de comunicació públics i privats durant la campanya. La llei del referèndum marca que les formacions polítiques representades al Parlament de Catalunya tenen dret a l'ús del 70% dels espais públics destinats a la campanya, repartits de manera proporcional segons el nombre d'escons. El 30% restant serà per a organitzacions interessades i es repartirà segons el nombre de signatures que presentin. El mateix repartiment es fa amb els espais informatius públics gratuïts.

Els agents electorals i coordinadors locals

En tots els processos electorals trobem la figura dels agents electorals, que garanteixen que s'obri el local electoral, reben les incidències que hi ha als col·legis i fan el recompte dels vots en la nit electoral. El govern calcula que són necessaris uns 4.500 agents.

Normalment s'obre una borsa que omplen els funcionaris i empleats públics, ja que solen tenir els coneixements necessaris i acostumen a estar més preparats per a les tasques concretes. En el referèndum no hi ha cap canvi significatiu, més enllà de l'advertència del govern espanyol que la participació dels funcionaris pot tenir conseqüències laborals i judicials. Tanmateix, la Generalitat nega aquest fet i separa totalment la participació d'aquests com a

agents de la feina que tenen en l'administració catalana.

Tot i això, la Generalitat, per a assegurar-se que cap funcionari serà obligat o forçat a participar, ha decidit d'anunciar la borsa públicament i amb antelació. Però, com en qualsevol cita electoral, es poden inscriure voluntaris, siguin empleats públics o no, que seran formats com a agents electorals per al referèndum.

També hi ha la figura del coordinador local. És designat per l'ajuntament i, habitualment, és el secretari de l'ajuntament, que és qui fa les funcions de supervisar la instal·lació dels equips de votació i tots els components i materials, verificar la presència dels integrants de la mesa, donar credencials i informar d'incidències. En el cas de Barcelona i Badalona, per un conveni amb la Generalitat, aquesta funció la fan

els agents electorals. Per tant, en cas que un ajuntament es negués a col·laborar amb el referèndum, el govern podria assumir les funcions i nomenar un coordinador local a través de la borsa, com ja fa en la primera i la tercera ciutat del país.

El sorteig dels components de la mesa

En qualsevol cita electoral les meses estan integrades per un president i dos vocals, i cada membre té dos suplents. Per tant, amb 6.000 urnes serien necessaris 54.000 ciutadans (18.000 nomenats i 36.000 suplents). En cas que no es presentessin ni la persona elegida ni el suplent, el lloc l'ocuparia el primer votant que entrés al local.

Habitualment el sorteig es fa entre vint-i-cinc i vint-i-nou dies després de la convocatòria, cosa que aquesta vegada no serà possible pe-

ls tempos del referèndum, i normalment és efectuat pels ajuntaments mitjançant el programa informàtic CONOCE, facilitat per l'Institut Nacional d'Estadística. La llei del referèndum (article 32.4) recull que serà l'administració electoral del Govern qui farà el sorteig i notificarà els resultats als nomenats. D'aquesta manera se substituiran els 948 municipis catalans, que no seran exposats a possibles actuacions del govern espanyol i la fiscalia.

Acudir a la mesa és obligatori, però, en aquest cas, s'ha assegurat que no es sancionarà ningú que no hi vulgui participar. En unes eleccions, habitualment, cada membre de la mesa rep una dieta de 62,61€.

El mateix nombre de col·legis electorals

La llei del referèndum (article 28.3) recull que a cada mesa hi voten un màxim de dos mil

electors i un mínim de cinc-cents, tret dels casos dels municipis (o nuclis aïllats) que tenen una població més reduïda. Les xifres són les mateixes que en les eleccions.

Habitualment, són els ajuntaments els que comuniquen al govern quins col·legis electorals proposen encara que la Generalitat té el poder de canviar-los. En el cas del referèndum, els ajuntaments estan obligats a cedir al govern els locals usats habitualment, però en municipis com Lleida o Cornellà, que ja han dit que no cediran cap local, el govern pot habilitar locals alternatius de la seva propietat.

Les escoles públiques pertanyen a l'ajuntament, de manera que és necessària la col·laboració municipal, però, en canvi, sí que es poden habilitar espais com els instituts de secundària (sis-cents dels quals són propietat de la Generalitat), els centres

d'atenció primària (CAP), que tanquen els diumenges, els casals cívics (per joves, gent gran, etc.), i algunes residències o albergs socials.

El govern espanyol, per a evitar el referèndum, també ha amenaçat de precintat els col·legis i, fins i tot, de controlar el Departament d'Ensenyament per a impedir-hi l'accés.

Qualsevol canvi serà notificat a les targetes censals que arribaran al domicili de cada català abans de l'1-0. També hi constarà l'espai de votació corresponent. Cal afegir que la targeta censal té un caràcter informatiu i no serveix en cap cas per a identificar-se a l'hora de votar.

També s'ha de solucionar el problema del previsible boicot de Correus en l'enviament de les targetes. Per tant, és possible que es faci ús de serveis de missatgeria alternatius. Un problema similar el trobem en el vot per correu, del qual segurament no es podrà fer ús en aquesta ocasió.

El cens sense col·laboració

Un dels punts calents, que marca la diferència amb el 9-N i pot marcar l'enfrontament amb l'estat espanyol, és l'ús del cens.

El govern no pot utilitzar l'habitual, el de l'Oficina del Cens, ja que depèn de l'INE, del Ministeri d'Economia. El cens es tanca dos mesos abans del referèndum o les eleccions i es posa a disposició de les autoritats pertinents, però només es pot disposar de la llista (de residents com i no residents amb dret a vot) amb l'aprovació del Congrés i la rubrica del govern espanyol i el rei.

La Generalitat té mecanismes per a aconseguir un cens.

Acudir a la mesa és obligatori, però, en aquest cas, s'ha assegurat que no es sancionarà ningú que no hi vulgui participar. ACN

Segons que van publicar diversos mitjans fa mesos, les urnes es guarden al consolat d'algun país estranger a Barcelona

La llei del referèndum definirà un nou marc legal en què la Generalitat estarà legitimada per a convocar un referèndum

El 2014, el govern i l'IDESCAT van signar un acord per tal de cedir les dades del registre de població de Catalunya, que entre més dades incloïa noms, cognoms, edats, domicilis, nacionalitats, i números de DNI. Per tant, tècnicament, filtrant l'edat, la residència i la nacionalitat, ja es podria tenir un cens. Justament, aquest mecanisme és el que es volia utilitzar el 9-N, de manera que l'acord continua vigent i té l'aval de l'Agència Catalana de Protecció de Dades. Però actualment la Generalitat no pot fer-les servir per a res més que no sigui l'anàlisi estadística de la població de Catalunya.

Una altra manera és que s'hagi tingut accés a l'Oficina del Cens, o s'hagi actualitzat a partir del cens electoral de les eleccions al Parlament del 2015. El diputat de la CUP Bennet Salellas ja va assenyalar a principi d'agost que el govern català tenia el cens electoral per al 1-O i que havia estat confirmat posteriorment en diverses ocasions.

Un dels principals enfrontaments el trobem en el fet que la llei del referèndum definirà un nou marc legal en què la Generalitat estarà legitimada per a convocar un referèndum i crear un cens electoral propi, però per al

govern espanyol el tractament de dades personals dels catalans per a una votació que no reconeix pot vulnerar la llei de Protecció de Dades, de manera que qualsevol pot impugnar la seva inclusió en el cens i fins i tot, intentar impugnar el referèndum.

Pel que fa al vot exterior, podran votar els inscrits en el Registre de catalans i catalanes residents a l'exterior. Per a això, és necessari estar prèviament inscrit al Cens Electoral de Residents Absents (CERA). Els catalans no residents podran votar mitjançant el vot per correu en una de les onze oficines que té el govern a l'exterior.

6.000 urnes preparades per al 1-O

El President de la Generalitat, Carles Puigdemont, va dir fa una setmana en una entrevista al Financial Times que ja tenien 6.000 urnes. La informació ja era coneguda des de finals de juliol, encara que el govern no l'havia fet pública.

El maig es va començar el procés de la compra d'urnes, però el concurs va quedar desert per criteris tècnics i perquè es van fer pressions a les empreses, amb visites de la Guàrdia Civil i interrogatoris als fabricants.

Impedir tenir les urnes

al 1-O ha estat un dels objectius dels contraris al referèndum. Tot i que Andalusia té urnes pròpies des del 2000, amb el mateix concurs, la fiscalia s'ha querellat contra la consellera Meritxell Borràs. L'ex-ministre Margallo ha proposat de destruir les urnes per a evitar el referèndum mentre que Margarita Robles, portaveu parlamentària del PSOE, ha suggerit de retirar-les el mateix dia de la votació.

Segons que van publicar diversos mitjans fa mesos, les urnes es guarden al consolat d'algun país estranger a Barcelona. En tot cas, hi haurà urnes convencionals, de moment, sense que s'hagi fet una despesa o una compra per via directa, tenint en compte que l'estat espanyol té intervingudes les despeses de la Generalitat, que controla setmanalment, factura per factura, i que l'interventor ha de certificar els pagaments que faci l'administració catalana. Justament, una de les despeses per a intentar demostrar la participació del govern en el 9-N és la del web informatiu, així que, de moment, l'entitat titular del web **garanties.cat** és el Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Pel que fa al material electoral, el març d'enguany el govern català va treure un

concurs públic que va adjudicar a quatre empreses diferents materials per un període de quatre anys, per un preu de licitació de prop de 75.714,26€, que incloïen paperetes, sobres, impresos electorals i manuals d'instruccions per a membres de la taula. La Generalitat hi pot recórrer en cas d'haver-hi una cita electoral.

Per a les paperetes, les dues empreses homologades són Formsystem Documentos Inteligentes (amb seu a Madrid) i Impressions Transkript (Pasaia, Guipúscoa), que també fan les instruccions per als membres de les meses. La pregunta que hi haurà a les paperetes és 'voleu que Catalunya sigui un estat independent en forma de república?' i estarà escrita en català, castellà i occità (aranès).

Pel que fa als sobres electorals trobem dues empreses, Tompla Industria Internacional del Sobre (amb seu a Madrid), i Domènech Mirabet (a l'Hospitalet de Llobregat), i per als impresos electorals, Formsystem Documentos Inteligentes. El govern espanyol intentarà per tots els mitjans impedir que es produeixi qualsevol comanda a les empreses i, per tant, el govern català ha de tenir estudiada la manera de fer-ho possible. ■

José Luis Olivera 'L'escut espanyol' contra el gihadisme, un dels artífexs de l'operació Catalunya

EUROPA PRESS

JOSEP CASULLERAS

El gener del 2015, el govern espanyol va posar en funcionament un nou organisme que havia de ser 'el gran escut' contra el gihadisme, el Centre d'Intel·ligència contra el Terrorisme i el Crim Organitzat (CITCO). I José Luis Olivera, un home de la màxima confiança del ministre de l'Interior espanyol d'aleshores, Jorge Fernández Díaz, n'era nomenat director. El CITCO és integrat per membres de la policia espanyola, la Guàrdia Civil, l'exèrcit i el CNI. Aquest nou organisme es va crear poc temps després de la consulta del 9-N, passat un període en què la policia espanyola havia investigat polítics independentistes per mirar de desprestigiar-los; i un dels encarregats de fer-ho havia estat, justament, José Luis Olivera.

En efecte, Olivera va formar part de la brigada política de Fernández Díaz que va conspirar contra els polítics independentistes. Ell era un dels dos policies, juntament amb Marcelino Martín Blas,

que el 29 d'octubre de 2012, pocs dies abans de les eleccions d'aquell any, van anar a Barcelona a entrevistar-se amb els fiscals del cas Palau per persuadir-los de fer un escorcoll a la seu de Convergència. I ho feien d'esquena al jutge instructor. De fet, els fiscals van acabar alertant el jutge d'aquella estranya maniobra.

Poc temps després, va aparèixer a El Mun-do un informe fantasma atribuït a la unitat de delictes fiscals de la policia espanyola (UDEF) que deia que Artur Mas, aleshores candidat de CiU, tenia diners en paradisos fiscals. Justament, agents de la UDEF van denunciar aquell any que Fernández Díaz utilitzava un comissari de la seva confiança per a supervisar la investigació de casos de corrupció que empastifaven el PP, com el cas Gürtel i el cas dels papers de Bárcenas. Aquell comissari era José Luis Olivera.

Tot i la seva participació directa en les maniobres de l'operació Catalunya (o

potser precisament per causa d'això), Olivera va ser condecorat el 2013 per Fernández Díaz amb la Medalla Roja, un reconeixement que anava acompanyat d'una pensió de per vida. Però el gran reconeixement a aquest home, que en més d'una ocasió havia aparegut a les traveses com a possible nou director adjunt operatiu, és a dir, l'home fort de la policia espanyola, va ser la designació, primer, com a director del Centre d'Intel·ligència contra el Crim Organitzat (CICO) i, després, com a director del nou CITCO.

Des d'aleshores, a començament del 2015, el CITCO ha mirat de centralitzar tota la gestió de la informació sobre possibles atemptats a l'estat espanyol, amb una focalització en el gihadisme. Els Mossos d'Esquadra no tan sols no en formen part, sinó que han vist limitat el seu accés a informació sensible i, fins i tot, han patit entrebancs en les investigacions. És el cas, per exemple, d'uns suposats gihadistes que eren investigats pels Mossos i que van ser alertats per part de la policia espanyola.

La tensió d'aquells dies entre cossos policíacs va acabar fent esclatar Fernández Díaz, que va declarar que 'la lluita antiterrorista' no es podia 'deixar en mans dels qui no tenen ni el més mínim sentit de l'estat'. En aquell moment, Olivera ja havia estat designat director del CITCO, i va ser ell qui va prendre la decisió de marginar els Mossos en aquest àmbit, segons fonts policiaques que cita el diari Público.

En unes declaracions del passat juny a OK Diario, Olivera va dir: 'Estat Islàmic pot tenir els mesos comptats, si no els dies'. Dos mesos després, hi havia els atemptats de Barcelona i de Cambrils. El Periódico ha difós, des del moment dels atemptats, la informació segons la qual la CIA va avisar-ne els Mossos. El cas és que aquell suposat avís, fos qui fos que l'enviés, va anar a parar també al CITCO, segons el mateix diari. I qui hi ha al capdavant del CITCO, qui en controla la informació, és José Luis Olivera. ■

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

TRANSITORIETAT: UNA LLEI PRUDENT PER A ENCETAR UN CANVI RADICAL

La publicació de la Llei de Transitorietat ha significat l'inici d'un període polític trepidant, que ocasionarà, si es guanya el referèndum, una transformació radical del Principat, convertint-lo en el nostre segon estat independent, amb Andorra.

Contra el que alguns esperaven, la Llei és molt prudent. Tant, que es pot dir que gairebé som al davant d'una llei tècnica que només té com objectiu assegurar la màxima suavitat en la transició cap al procés constituent i la proclamació per tant d'un ordenament jurídic nou a partir de la futura constitució republicana.

Ja ho sé que hi ha gent que no entendrà que una llei que proclama la república es pugui definir com a prudent. Què hi farem? Alguns han perdut tant de vista el país on viuen que s'exclamen de tot. Però la realitat, insistisc: tècnica, és que estem al davant d'una llei dibuixada amb la màxima prudència i amb un objectiu molt concret i acotat.

De fet la major part del seu contingut el que fa en la pràctica és prolongar durant els primers mesos de la república l'esquema i l'organització de l'actual Catalunya autònoma, retirant la interferència que ara significa formar part de l'estat espanyol. No es toquen les figures ni les funcions principals ni les atribucions ni les relacions que ara ja tenim, tot i que evidentment totes elles guanyen un poder i una representativitat enormes.

Com era d'esperar els canvis més substancials són els que es fan per remoure els obstacles a l'exercici de la democràcia, bàsicament tot el que té relació amb la Sindicatura Electoral i amb el poder judicial i l'administració de Justícia. I encara així s'és molt prudent, com

es demostra en el fet que el TSJC passe a ser automàticament Tribunal Suprem.

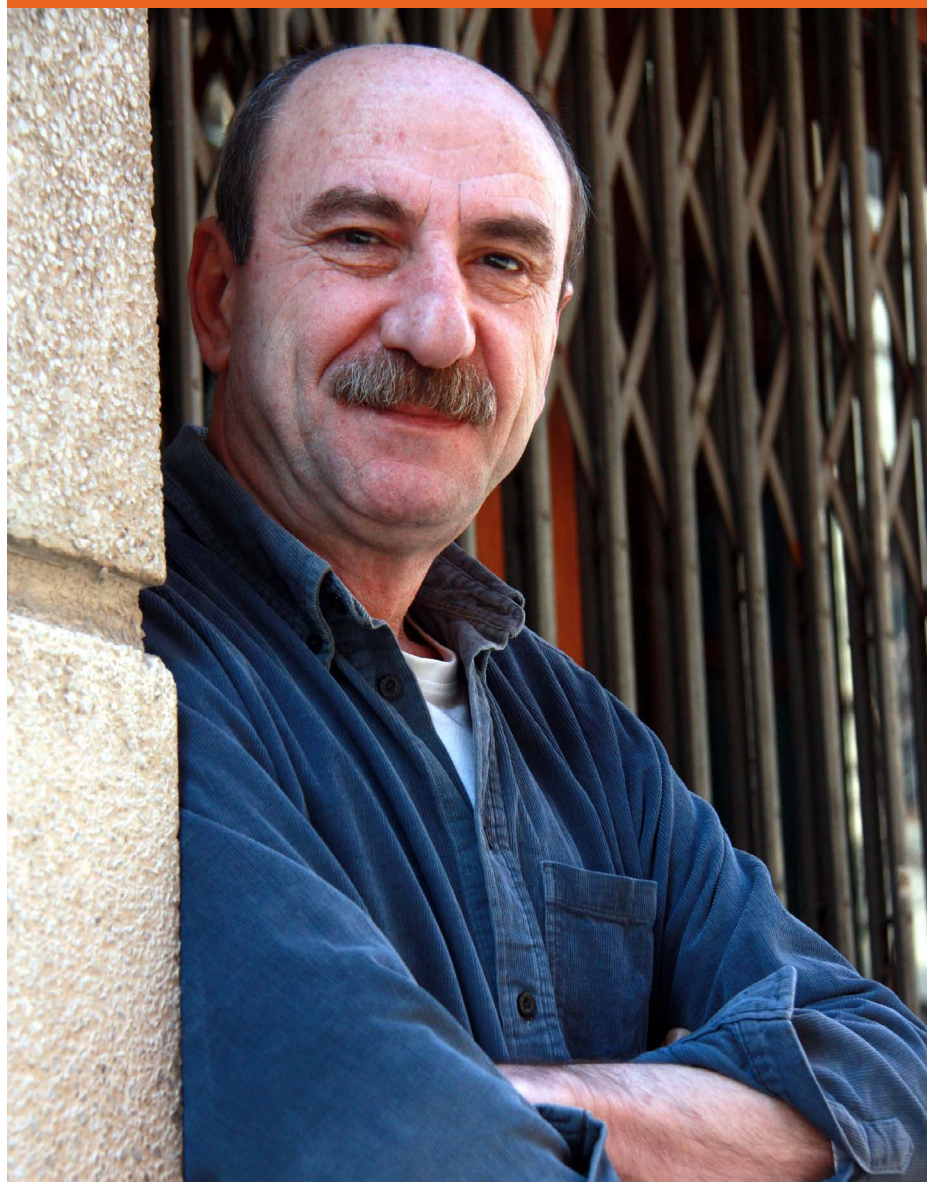
El títol VII, amb la definició del procés constituent és, en tot cas, on hi ha la clau de quan serà el moment del canvi. S'hi defineix un procés constituent que barreja la participació popular amb el treball parlamentari que sí que serà, entre novembre del 2017 i novembre del 2018, el full en blanc on es podran dibuixar les propostes noves que el país necessita amb tanta urgència, les mirades noves sobre el paper de les institucions i la seua relació amb la ciutadania. El fet que les propostes del Fòrum Social Constituent siguin vinculants per l'Assemblea Constituent és un bon inici, tot i que s'observa una certa contradicció entre els articles 87 i 88, ja que aquest darrer afirma que l'Assemblea, en qualsevol cas, tindrà plens poders.

En resum: aquesta és una llei històrica destinada a fer el trànsit entre l'autonomia i la independència. Només això però també, no ens enganyem ara, ni més ni menys que això. Quan la constitució futura de la república de Catalunya i Aran siga promulgada la Llei de Transitorietat Jurídica i Fundacional de la República haurà fet el seu paper i és en base a aquesta mirada que tots l'hauríem de jutjar avui. Com un pas clau, imprescindible i transcendental però només com això. Serà, per a la història, la llei prudent que va permetre el canvi radical.

PIUS ALIBEK

‘Acabes pensant que ningú no vol liquidar Estat Islàmic’

‘Ja està bé no tenir por, però i després què?’, diu el filòleg, escriptor i traductor iraquià assiri en aquesta entrevista

JOSEP CASULLERAS

Lamentem els atemptats mentre ens posem samarretes patrocinades per Catar’, deia Pius Alibek en aquesta entrevista a VilaWeb d’aviat farà dos anys. Feia una setmana dels atemptats de París contra terrasses de bars, contra la sala Bataclan, contra l’Estadi de França... Alibek, nascut a Ainkawa, al Kurdistan, va estudiar filologia a Bagdad, va continuar els estudis a Londres i va arribar a Barcelona el 1981. A *Arrels nòmades* (la Campana, 2010) relatava els seus anys d’infantesa i de joventut a l’Irac, un país que ha canviat tant des que ell era petit.

El coneixement que té de la situació del Llevant i la seva condició de barceloní ens ajuden en aquesta conversa (que aquesta vegada tenim una setmana després de l’atac a la Rambla) a sacsejar la manera com ens mirem el problema: com veiem l’amenaça del gihadisme, qui hi té interessos, com enfoquem els debats sobre l’islamisme radical... ‘Tothom estava d’acord que l’Aràbia Saudita i Catar subvencionessin l’organització gihadista al-Nusra al principi. I quan passa això que passa a París, la gent s’escaandaltza’, deia Alibek el 2015. Ara això ha passat a Barcelona.

—Què vau pensar dijous passat, quan vau veure l’atac a la Rambla?

—Vaig pensar: ja ha passat. Qualsevol dia podia passar a qualsevol lloc de qualsevol ciutat europea. Era previsible que passés, i continuarà passant. Vaig pensar això, a part la sensació d’impotència i de tristesa.

—Resignació?

—Sí, totalment. Nosaltres ja acceptem que això és una cosa que pot passar, perquè no trobem la manera de saber què passa realment. I en canvi ens entrem amb debats inútils, en comptes d’anar a l’arrel de la qüestió i intentar resoldre totes aquestes desgràcies.

—Voleu dir que veiem això com una cosa inevitable, com si fos una catàstrofe natural?

Qualsevol dia podia passar a qualsevol lloc de qualsevol ciutat europea. Era previsible que passés, i continuarà passant

Per a manipular-los, calen recursos, i nosaltres permetem que hi hagi aquests recursos

—Sí, com la possibilitat que caigui una calamarsada. Com si fos un fenomen natural, que avui toca aquí però hauria pogut caure en una altra ciutat. Això encara és més greu. L'atemptat ha afectat una gent que ha mort o que ha quedat ferida. Però en realitat això forma part d'una cosa molt més gran que diàriament mata centenars de persones arreu del món.

—No tenim prou perspectiva per a veure aquesta cosa més gran?

—No en tenim i sembla que no en vulguem tenir, perquè després d'això que ha passat a Barcelona els grans debats són, per exemple, si l'islam és això o és allò. Però què diu? Totes les relacions monoteistes són tan assassines com pacificadores, depenent de la interpretació que se'n faci. L'islam, en això, no és diferent de cap altra religió monoteista. Un altre debat: si els immigrants d'occident que vénen de països islàmics són un perill o no. Doncs depèn de la via que emprenguin, i hem de veure per què alguns decideixen d'agafar-ne una de determinada. Hem de veure qui hi ha darrere, a qui li interessa això.

—També ens demanem si estem preparats per a impedir un atemptat.

—I si hem de posar pilones o no, si són provisionals o fixes, si hem de reforçar els sistemes de seguretat... Però de què parlem? És com si el diluvi fos inevitable i discutíssem per decidir on posem la presa. Doncs no: aquest diluvi no és un fet natural; és un fet provocat. És cert que en el curs de la història les religions monoteistes s'han manipulat i s'han fet servir com a eines en mans del poder. I ha passat això. Hem de mirar qui utilitza la religió, qui subvenciona, qui paga, a qui interessa de reclutar i combatre allà. I no veure si posem pilones.

—Qui és que, en aquest cas, utilitza la religió per als seus interessos?

—Parlem dels qui fan la interpretació més radical de la religió, i els coneixem. Si agafem l'islam, qui en fa la interpretació més radical i més assassina? Doncs els països que apliquen la llei islàmica,

que resulta que són els millors aliats d'occident.

—Per exemple?

—Per exemple els del golf Pèrsic, com l'Aràbia Saudita i Catar. Deuen l'existència i el poder a l'islam radical, i tenen molts dòlars, amb els quals fomenten l'islam radical. Ells paguen les mesquites que es construeixen a Europa i paguen els imams aquests que fomenten el radicalisme islàmic i poden manipular les ments del jovent desesperat. Per a manipular-los, calen recursos, i nosaltres permetem que hi hagi aquests recursos. A més, en aquests països es reivindica el terrorisme islàmic, es fomenta, i es beneeixen els màrtirs, els que han fet l'atemptat. El que va fer l'atemptat a la Rambla és una persona beneïda en aquests països, que són els nostres aliats. Els seus reis i prínceps vénen a casa nostra, i els rebem com a veritables reis i prínceps. A què juguem?

—Tot això ve de la fotografia de les Açores?

—El creixement del terrorisme islàmic va començar a l'Afganistan amb els mujahidins reclutats i entrenats per occident per combatre la Unió Soviètica. Però l'impuls del terrorisme islàmic que travessa les fronteres d'aquells països va començar amb la invasió de l'Irac del 2003. Passem per alt que sí que el poble va estar totalment en contra d'aquella invasió, però que el govern espanyol no únicament hi estava a favor sinó que s'hi va posar a favor amb entusiasme. Espanya va participar en aquella guerra, que va ser com un bressol per al terrorisme islàmic. I que ens esquitxa al cap d'un temps. De què ens estranyem? I ja no parlo del fet que la desgràcia de Barcelona passa diàriament a l'Irac, a Síria i en països africans, per les accions de Boko Haram. Fa un parell de dies, en un autocar amb nens a Síria hi va haver més de seixanta morts. En això que ha passat a Barcelona, a París, o a qualsevol altra ciutat europea, hi ha la complicitat dels nostres poders.

—Com es concreta aquesta complicitat?

—Espanya va sortir d'una crisi econòmica gràcies a la col·laboració amb la guerra a l'Irac. I va viure uns quants anys de bonança econòmica. Hi ha una compensació econòmica en canvi de la complicitat criminal. Hi ha un nivell d'interessos de grans poders i dels governs que a mi se m'escapen. Els nuclis i entitats de poder no miren el mal que pot rebre el poble, sinó el benefici que en poden treure. Quan el Barça agafa el patrocini i els milions de Catar no mira si són bona gent o no, si fomenten el terrorisme. Veuen que si poden treure'n vint milions, en trauran vint milions. Mentre acceptem això com una relació comercial legal, en paguem les conseqüències i callem.

—O quan Espanya ven armament a l'Aràbia Saudita tampoc no demanen què fan amb aquestes armes.

—Sí. L'Aràbia Saudita ha destruït el Iemen. I això no és terrorisme? Si passa al Iemen no és terrorisme? Quan es trepitja la dignitat d'una persona a mil quilòmetres, si no sents que també han trepitjat la teva ja has perdut la condició humana. Per què m'ha de semblar que allò que fan els saudites al Iemen a mi no m'esquitxa ni m'interessa, que només és una cosa entre ells?

—Ningú no actua contra Estat Islàmic?

—No, de cap manera. Enviar uns quants avions de tant en tant i bombardar ciutats en què maten tres o quatre combatents però maten dos-cents civils innocents no és combatre Estat Islàmic. Tot al contrari: és combatre la població civil i destruir-ne la infraestructura. Quan van voler matar Saddam Hussein, ho van fer ràpidament, amb un exèrcit i un estat. I no poden fer-ho amb vint mil o trenta mil combatents? És cinisme pur. I acabes pensant que realment ningú no vol liquidar Estat Islàmic, ja els deu interessar que hi sigui. I hi ha el paper de Turquia, en tot això. Turquia és l'OTAN, i quan Turquia protegeix Estat Islàmic és l'OTAN qui protegeix Estat Islàmic. I l'OTAN som nosaltres. Barcelona és

El coneixement que té Alibek de la situació del Llevant i la seva condició de barceloní ens ajuden a sacsejar la manera com ens mirem el problema. ACN

l'OTAN. Si l'OTAN protegeix Estat Islàmic, Barcelona protegeix Estat Islàmic. És dur, és cruel, però és així.

—Hi ha gent que ha alçat la veu contra la presència de Felipe VI i Rajoy a la manifestació de dissabte.

—Si el rei d'Espanya i el govern d'Espanya realment estan dolguts pels atemptats i hi volen fer res, doncs que demanin una audiència als ambaixadors d'Aràbia i de Catar. I que els diguin que o aturen les ajudes i subvencions que donen o s'ha acabat; que ja no podran subvencionar més mesquites, que si s'ha de construir cap mesquita ja ho farem nosaltres, de manera que no puguin manipular el que s'hi faci. Però no es fa, això. A part, en aquesta manifestació què reivindicuem? Em sembla que aquí, quan ens manifestem, com quan fem una vaga general, és per a tornar a casa tranquils d'haver fet alguna cosa. Quina utilitat final té la manifestació? Demostrar el nostre rebuig, oi? I què? Això evitarà els atemptats?

—Us veig molt crític.

—I hi ha una altra cosa, que em sembla de cinisme pur. He dit que no s'acceptin diners de segons qui per a construir mesquites, o que es controli qui les fa. Doncs aquí hi ha molt intel·lectual que

dirà que això que dic va contra els nostres valors, els de llibertat i democràcia. Va contra els nostres valors, però no hi va també la llei mordassa? Hi ha moltes contradiccions en el discurs que es fa, molt cinisme. Per què no s'ha de controlar el que es fa a les mesquites? Igual com es controla quan un capellà diu una frase en una església contra els homosexuals, o quan un altre fa una missa per la Legió, que se'n fa un escàndol. Doncs fem això mateix amb allò que es fa en algunes mesquites. Ah, això no, perquè hem de ser respectuosos. Però si hi ha lleis que no són respectuoses amb les teves llibertats!

—Potser no es fa per respecte o excés de prudència?

—És que tots volem demostrar que no tenim res contra l'islam. Per què ho hem de demostrar? Jo sí que tinc tot el que cal tenir contra la interpretació radicalitzada de què és l'islam.

—Falta més coneixement sobre què és l'islam? Hi ha massa prejudici?

—No es tracta d'això, sinó de la manera de pensar de l'europeu: si jo sóc intel·lectual i tolerant, he de ser prudent a l'hora d'emetre un judici sobre l'islam, però sobre el cristianisme sí que puc dir el que vull.

—També trobem algunes actituds islamòfobes i intolerants.

—Però és justament el tractament que en fem que radicalitza la posició; és allò d'estar amb mi o contra mi. En comptes de crear un espai flexible, anem creant un espai de fronts: un front que és contrari, que esdevé xovinista i islamòfob, i un altre que és tolerant i que sembla que simpatitzi amb l'islam. Però és que no es tracta d'això: ni hi estic a favor ni en contra. No hem de permetre mai que aquest sigui el problema o el debat, perquè és un debat que es converteix en una cortina de fum. El debat és qui utilitza la religió, qui en fa una interpretació de l'islam determinada per utilitzar-la amb uns objectius, qui se'n beneficia i qui hi ha darrere. No entenc per què una societat com la barcelonina ha de viure un debat per a decidir si l'islam és una bona religió. Això és absurd, no té sentit. La qüestió és purament política: qui fa aquestes polítiques que ens perjudiquen i que ens maten?

—Quin hauria de ser doncs el missatge de la manifestació de demà?

—Per a mi la manifestació hauria de servir per a reclamar als nostres governs que investiguin i que aturin el terrorisme al bressol. I reivindicar per mitjà de totes les institucions democràtiques que el govern tingui aquest paper. I que cerqui aliances internacionals veritables per acabar aquesta xacra. I no pas demostrar com simpatitzo amb uns o altres i fins a quin punt em sento trist. Ja està bé no tenir por, però i després què? Hem de posar els governants davant dels fets: això ha passat i vosaltres, si no ho atureu, en sou culpables. I no s'atura posant pilones, sinó des de l'origen.

—Aquests últims anys no hem avançat cap aquí? No hi ha més consciència sobre això que demaneu?

—Sí, evidentment. Si deia això que dic ara fa cinc anys, o el 2003, durant la invasió de l'Irac, en què alertava que podia crear un cultiu per islamitzar aquella zona, tothom m'acusava de creure en la teoria de la conspiració. Però és que és

un fet, i s'ha demostrat. A l'Irac abans del 2003 no hi havia islamització ni es parlava de països islàmics i no s'hi aplicava la xaria; només s'hi parlava d'Aràbia, on tradicionalment es feia. I ara ja tenim molts països on es fa i de la manera més radical. Tot comença el 2003. Hem d'aturar-nos i reflexionar, demanar-nos per què ha passat això. I ara sí que és cert que cada vegada hi ha més gent que pensa que això que va passar a París o a Barcelona ja no és culpa que hi ha gent que interpreta l'islam d'una manera radical i que hi ha alguna cosa més. I és això que ens interessa, aquesta cosa més.

—Qui hi ha darrere els qui van cometre els atemptats, i darrere l'imam...

—Sí, perquè tenien uns mínims recursos. D'on els treia? Sabem els diners que entren per construir mesquites. I tots aquests imams cobren un sou, no viuen del no-res. Qui els el paga, el sou? D'on els reben, els diners? La nostra reivindicació és que els nostres governs i les nostres forces de seguretat siguin fermes.

—Quina situació hi ha ara a la vostra població natal, Ankawa, al Kurdistan?

—Ara hi ha un debat intern molt accentuat, perquè els kurds reivindiquen la independència i volen fer un referèndum. Estan molt engrescats amb això.

—Què pot passar, amb el referèndum?

—Ni idea, perquè això no depèn dels kurds, sinó de les potències. Si les potències tenen previst de crear un estat kurd, es crearà. Si no, no. I dubto que es pugui fer. És tan simple com això. La gent no té en compte que encara no han passat ni cent anys de l'acabament de la Primera Guerra Mundial, una guerra per a repartir-se tota aquella zona. Aleshores els interessats eren quatre actors o cinc, i ara n'hi ha quinze o vint. Hi ha molts interessos per a repartir-se aquell pastís i mentre no arribin a cap acord la destrucció continuarà. I cadascú defensarà un grup, en subvencionarà un altre... Depenent d'això podran aconseguir un tall més gran o més petit del pastís. ■■

La manifestació hauria de servir per a reclamar als nostres governs que investiguin i que aturin el terrorisme al bressol

Hi ha molts interessos per a repartir-se aquell pastís i mentre no arribin a cap acord la destrucció continuarà

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

Festivals L'Acústica, radiografia gratuïta de la música catalana

Cultura popular Olesa s'omple en la Festa dels Miquelets

Estrenes Ventura Pons i Tom Cruise: setmana de retorns esperats

05/05/2017 > VilaWeb {Paper

*Ferhat Bouda és un dels fotoperiodistes
que exposen al Visa. Aquesta fotografia forma
part de la col·lecció 'Els berbers del Marroc,
resistint i defensant la seva cultura'*

**'LA FOTOGRAFIA D'UN ATEMPTAT
POT SER PROPAGANDA?'**
EL VISA TORNA A PERPINYÀ

La batalla de Mossul ha estat el tema més tractat en aquest Visa. ALVARO CANOVAS

‘LA FOTOGRAFIA D’UN ATEMPTAT POT SER PROPAGANDA?’, EL VISA MÉS INTROSPECTIU TORNA A PERPINYÀ

Fotografia Un any més el millor fotoperiodisme visita Perpinyà · El Visa pour l’Image comença el 2 de setembre i s’acaba el dia 17

REDACCIÓ

Pot el fotoperiodisme, tot i la seva voluntat informativa, ser víctima de la propaganda en un conflicte armat? Aquest debat, més ètic que no pas tècnic, marca enguany el Visa pour l’Image, el festival de fotografia més important del país (del 2 al 17 de setembre). ‘És una pregunta que pot semblar irrespectuosa, però s’ha de fer, i necessita una resposta’, explica el director Jean-François Leroy, que

també qüestiona el paper de la premsa actual: ‘La nostra ambició és ensenyar i veure tot el món, per tant, ens hem de demanar per què només es cobreixen alguns dels trenta conflictes armats que hi ha al món.’

Per això, el Visa ha decidit de reduir enguany el nombre d’imatges sobre atemptats. Segons el festival, gran part dels atacs segueixen un mateix patró visual: ‘En tots hi ha el cotxe de policia, els ferits, els morts...’ En aquest sentit, no es nega pas que les fotografies tinguin el valor testimonial dels fets, però no

sempre tenen prou qualitat tècnica. A més, Leroy mateix considera que abusar d'aquestes imatges pot contribuir a fer propaganda de la campanya de la por de grups armats com l'autoanomenat Estat Islàmic. 'Alguna cosa falla quan la gent recorda més el nom dels terroristes que el de les víctimes', afegeix.

La batalla de Mossul, el tema estrella

Amb tot, la derrota militar d'Estat Islàmic a Mossul, la principal ciutat del nord de l'Irac, i de l'anomenat califat és el tema que tracten més exposicions, concretament tres. El festival reconeix que això pot semblar contradictori amb el debat que vol encetar, però diu que 'a brutalitat dels atacs i l'entorn geopolític són tan crítics que la batalla mereix certament atenció' i explica que ha descartat desenes de treballs sobre Mossul. Cal dir que tots els nominats al Visa d'Or –Patrick Chauvel (VSD), Emanuele Satolli (Times), Goran Tomasevic (Reuters) i Laurent Van der Stockt (Le Monde)– presenten imatges de Mossul.

Les exposicions sobre Mossul que s'exhibeixen al festival són:

'Recuperar Mossul, una lluita amarga' de Álvaro Canovas. El fotoperiodista parisenc acompanya la Golden Division de l'exèrcit estatunidenc i retrata el combat a peu de carretera i el patiment dels civils..

'La batalla de Mossul' de Laurent Van der Stockt. Imatges de distància curta que capten la por dels civils atrapats entre els enfrontaments i el dia a dia dels combatents de les forces especials iraquianes.

'El col·lapse del califat' de Lorenzo Meloni. El fotoperiodista italià documenta les quatre grans derrotes de l'Estat Islàmic –Kobani, Sirte, Palmira i Mossul– que han marcat el retrocés territorial del grup gihadista. Quatre guerres diferents en un mateix conflicte.

Del World Press Photo a la guerra contra la droga a Filipines

El Visa pour l'Image va molt més enllà de Mossul. Les altres vint-dues expo-

'La batalla de Mossul'. LAURENT VAN DER STOCKT

'El col·lapse del califat'. LORENZO MELONI

'Ens estan matant com a animals'. DANIEL BEREHULAK

'Alguna cosa falla quan la gent recorda més el nom dels terroristes que el de les víctimes'

'Inshallah Cuba!'

SARAH CARON

sicions toquen altres conflictes armats, problemes socials i també crisis d'àmbit internacional com ara el canvi climàtic. Com cada any, Perpinyà també acull el World Press Photo, un recull de les fotografies premiades pels anomenats Oscar del fotoperiodisme.

'Ens van matant com a animals' de Daniel Berehulak.

La guerra bruta contra la droga del president filipí Rodrigo Duterte i tota la seva cruesa. Més de tres mil assassinats a mans de sicaris. La fidelitat al president és sinònim d'impunitat.

'Inshallah Cuba!' de Sarah Caron.

Rere les traces dels musulmans de Cuba. No hi ha gaire informació sobre l'islam a l'illa caribenya. Caron visita una mesquita a l'Havana antiga i comparteix les experiències dels creients.

'Els berbers del Marroc, resistent i defensant la seva cultura' de Ferhat Bouda.

Els amazics són el poble més antic del nord de l'Àfrica. El fotoperiodista visita una comunitat que viu a Tinfgam, als Atles, totalment ignorada pel govern marroquí.

'Els Berbers del Marroc, resistent i defensant la seva cultura'.

FERHAT BOUDA

'Desenvolupament i contaminació'.

LU GANG

'Desenvolupament i contaminació' de Lu Guang.

El boom econòmic de la Xina ha disparat un país bàsicament rural en una potència internacional. Tanmateix, l'auge també cares fosques, i el maltracte al medi ambient n'és una.

'No hi ha cap lloc segur' de Renée C. Byer.

Els talibans i altres grups insurgents persegueixen tots els afganesos que col·laboren amb els exèrcits estrangers. D'ençà de la invasió del país, més de dos mil afganesos que van col·laborar amb els militars dels Estats Units han rebut asil. Byer retrata el difícil procés d'integració en la societat nord-americana.

'No hi ha cap lloc segur'.

RENÉE C. BYER

Podeu **consultar** tota la informació de les vint-i-cinc exposicions que presenta el Visa pour l'Image i també les diverses localitzacions habilitades. Les exposicions seran obertes del 2 de setembre fins al 17 de setembre —l'entrada és gratuïta—, però l'organització mantindrà tot el contingut obert fins al dia 22 per a les escoles.

El gran atractiu de l'Acústica és que l'oferta és gratuïta. ACN

L'ACÚSTICA, LA RADIOGRAFIA GRATUÏTA DE L'ESCENA MUSICAL CATALANA

Festivals La trentena de concerts ofereix des de propostes consolidades fins a grups nascuts aquest últim any

REDACCIÓ

Zoo, Blaumut, Manel, la Iaia, Txarango, els Amics de les Arts... I així fins a trenta artistes que ompliran el centre de Figueres per donar forma a un dels festivals més coneguts del Principat, l'Acústica. El principal atractiu és que tots els concerts hi són de franc. Tots, tret de l'inaugural, amb el duet Rosalia & Refree, que es va fer ahir als Jardins del Consell Comarcal.

Fins diumenge –però amb el gruix concentrat avui i demà–, nou espais de la ciutat serviran d'escenari per a radiografiar l'escena musical catalana. Des de grups consolidats, com ara Manel, els

Amics de les Arts, Txarango i Blaumut, fins als que van pujant i que han estat les grans atraccions de la temporada, com Zoo, Lakaste –guanyadora del Sona 9–, el nou projecte musical de l'humorista Jaïr Domínguez –que juga a casa– i el duet intimista de Maria Arnal i Marcel Bagés. La programació també reserva un espai als emergents Bad Gyal i el raper C. Tangana.

L'organització considera que enguany es viurà un moment dolç de la trajectòria del festival, després de l'èxit de l'any passat, amb 100.000 espectadors –el doble de la població de Figueres.

El gran atractiu de l'Acústica és que l'oferta és gratuïta, però demana més temps i estabilitat per a mantenir el

model actual. Enguany, el conveni amb l'Ajuntament de Figueres no es va signar fins el mes de juny, arran de la inestabilitat política local, amb un govern en minoria de 5 regidors i 16 a l'oposició. El director, Xavi Pascual, diu que aquesta situació 'crema' i que a partir del 4 de setembre caldrà veure com es prepara el festival de l'any que ve, que voldrien començar a endegar el mes de novembre.

'No ens ha passat pel cap de fer l'Acústica fora de Figueres', diu Pascual. Però creu que si continua la incertesa caldrà trobar una manera de continuar sense aquesta dependència que imposa la gratuïtat.

Podeu **descarregar-vos** la programació de l'Acúsitca.

VIA FORA! OLESA DE MONTSERRAT RECREA LA LLUITA DELS MIQUELETS EL 1714

Tradicions La Festa dels Miquelets celebra deu anys amb un cap de setmana ple d'actes

La Festa dels Miquelets escenifica amb rigor els fets ocorreguts a la vila d'Olesa de Montserrat durant la guerra de Successió. ACN

REDACCIÓ

Aquest cap de setmana Olesa es prepara per viure la recreació de la lluita de la població per a trencar el setge de Barcelona de 1714. Una lluita presidida pel crit de 'Via fora, socorro a Barcelona!'. La Festa dels Miquelets escenifica amb rigor els fets ocorreguts a la vila d'Olesa de Montserrat durant la guerra de Successió (1705-1714). Defuig els tòpics i folklorismes i es fonamenta en l'estudi científic. d'aquesta manera, esdevé un monument

efímer a la memòria històrica i alhora un acte festiu i reivindicatiu que eixampla els coneixements dels més grans i que perviu en la retina dels menuts. A la festa, d'una gran espectacularitat, hi participen més de dues-centes persones que recreen els personatges històrics.

Demà al matí es podran visitar els campaments dels Miquelets: el borbònic i el del regiment de cavalleria Cuirassers de Sant Jordi. Cal afegir-hi encara l'activitat de trobar el Miquelet pels carrers del nucli antic i els establiments del municipi. Una altra de les activitats serà el seguici de les tropes fins al camp de

batalla, on es capturarà el capità Maria i el Roig d'Esparreguera.

Hi haurà també la ronda, trobada i seguici dels Miquelets, a més de l'Homenatge al Memorial 158 i la benedicció de les banderes.

Diumenge continuaran els camps borbònics i dels Miquelets, amb una novetat: el combat urbà, on es recrea l'assalt a la vila d'Olesa.

A part la recreació històrica, hi ha moltes activitats que arrodoneixen la festa. Els nens podran jugar en el taller de jocs del 1714 amb la Cia l'Anònima i, a partir de migdia, es farà un taller de dansa barroca amb Joan Codina i es repetirà la ronda dels Miquelets. A les dues hi haurà un dinar popular a la placeta del Reverend Massana.

Tot seguit, a la mateixa plaça, s'interpretaran cançons de taverna. A les cinc de la tarda hi haurà la Pedregada; l'organització de la festa recomana que els assistents portin roba vella, ulleres de protecció, mocador, fulard o mascareta per protegir-se la boca de les pedres que es llancin. I finalment a la plaça Nova es farà la Llimonada, una activitat familiar pensada exclusivament per als participants de la Pedregada. Durant tot el cap de setmana hi haurà un Mercat Barroc i també es faran degustacions de la cuina del segle XVIII.

L'any 2014 La Festa dels Miquelets d'Olesa de Montserrat va ser declarada festa oficial de l'associació de recreació històrica Miquelets de Catalunya, entitat degana de la recreació del segle XVIII a Catalunya. El 2015 va ser proclamada Festa d'Interès Local. Enguany, la Festa dels Miquelets celebra el seu 10è aniversari.

NITS DE JAZZ, BOSSA NOVA I RITMES CUBANS AL FESTIVAL ESSÈNCIES DE MONTBLANC

Festivals També hi haurà degustacions amb els restauradors més reconeguts de la Conca de Barberà

Llibert Fortuny Gas Band va ser un dels grans reclams de l'Essències l'any passat.

ACN

REDACCIÓ

Torna el festival Essències a Montblanc, amb dues nits plenes de música per a tothom i de franc. Hi actuaran grups com Carlos Sarduy, amb ritmes cubans; Moya Kalongo, que interpretarà música tradicional de Moçambic amb afro-funk; Welelo & el Tornado, que tocaran beats més urbans; la bossa nova d'Esther Badia; el ritme funk amb la Bandarra Street Orchestra; i la Jam sessió organitzada per l'Arravaló.

Avui i demà al vespre hi haurà una degustació amb els restauradors més reconeguts de la Conca de Barberà. Cada un oferirà als assistents tres plats diferents.

També hi haurà furgoteques per a aquells assistents que vulguin fer un mos més ràpid

Començarà a les vuit del vespre i durarà fins a la una de la nit, a l'Església de Sant Francesc. També hi haurà furgoteques per a aquells assistents que vulguin fer un mos més ràpid.

Tant avui com demà, a la sala de les Corts del Claustre, es faran conferències durant la tarda. Per exemple, l'associació Gat i Gos parlarà sobre la gestió d'animals del carrer i Carlos Mesa presentarà el fòrum titulat 'El aliento del dragón'. Begoña Garcia Carterón farà una conferència en què explicarà les essències històriques de la novel·la i Jaume Buch parlarà sobre l'acolliment de refugiats.

Ventura Pons torna a la gran pantalla amb la comèdia
'Sabates grosses'. CEDIDA

'SABATES GROSSES', DE VENTURA PONS, I EL RETORN DE TOM CRUISE, NOVETATS DESTACADES DE LA CARTELLERA

Ventura Pons estrena el film 'Sabates grosses', una comèdia amb històries reals que ha viscut ell mateix aquests últims vint anys. El film d'enjòlit 'La niebla y la doncella' i el francès 'Los casos de Victoria' també arriben als cinemes.

Sabates grosses

Direcció: Ventura Pons.

Intèrprets: Minnie Marx, Vicky Peña, Amparo Moreno; Joan Pera, Pedro Ruiz, Mingo Ràfols.

Gènere: Comèdia

El film retrata històries de personatges que viuen a la part baixa de la dreta de l'Eixample de Barcelona, al xamfrà de Casp amb Bailèn.

La niebla y la doncella

Direcció: Andrés M. Koppel.

Intèrprets: Verónica Echegui, Paola Bontempi, Aura Garrido; Quim Gutiérrez, Roberto Álamo, Isak Ferriz.

Gènere: Enjòlit

Al sergent Bevilaqua li encarreguen d'investigar la mort d'un jove embogit a l'illa de la Gomera, a les Canàries. Tot apunta a un polític de renom de l'illa, que, malgrat tot, és absolt per un tribunal popular.

Victoria

Los casos de Victoria

Direcció: Justine Triet.

Intèrprets: Laure Calamy, Virginie Efira, Emmanuelle Lanfray; Vincent Lacoste, Laurent Poitrenaux, Melvil Poupaud.

Gènere: Comèdia

Victoria Spick, advocada penalista que travessa un buit sentimental, és convidada a un casament on es troba el seu amic Vicent i Sam, un ex-narcotraficant que ella havia ajudat.

American Made

Barry Seal: el traficant

Direcció: Doug Liman.

Intèrprets: Sarah Wright, Lola Kirke, Jayma Mays; Tom Cruise, Domhnall Gleeson, Jesse Plemons.

Gènere: Enjòlit

Basada en la vida real de Barry Seal, un ex-pilot que es va convertir en un narcotraficant important del càrtel de Medellín i que va acabar essent reclutat per la CIA.

El PP apuja el to d'amenaça: 'El dia que signin, la democràcia actuarà amb totes les seves armes'

Iglesias, Domènech i Colau faran un acte a Santa Coloma l'Onze de Setembre a favor de la sobirania de Catalunya

Als dos detinguts pels atemptats del 17-A se'ls podria aplicar presó permanent revisable

Un seguit de ciberatacs deixa fora de funcionament LexNet el primer dia de represa de l'activitat judicial

El Consell aprova un decret llei de plurilingüisme per als alumnes de tres anys

Un estudi sota un pont de València crida l'atenció de The Guardian